

HƯỚNG VỀ HỘI ĐỒNG GIÁO HẠT 50 – 06/20-23/2025

ĐẰNG CHRIST, NỀN TẢNG HÂN HI

TUẦN 3 – 19-24/05/2025

Thi Thiên 122: ĐẰNG CHRIST – NỀN TẢNG HIỆP NHẤT

Chúng ta lại bắt đầu một tuần lễ mới, tuần thứ ba trong tháng 05 và chúng ta còn đúng một tháng nữa là được gặp nhau tại Hội Đồng lần thứ 50, một Hội Đồng lịch sử của Giáo Hạt Việt Nam Hoa Kỳ. Để chuẩn bị tinh thần và tâm linh tốt nhất khi tham dự Hội Đồng, ao ước Quý Tôi Con Chúa trong Giáo Hạt dành thì giờ suy gẫm Lời Chúa và kêu gọi mọi tín hữu trong Hội Thánh dành một ngày trong tuần để cầu nguyện cho chính mình, cho Hội Thánh, cho Giáo Hạt được đầy ơn Chúa trong Hội Đồng Giáo Hạt năm nay.

Trong tuần lễ này chúng ta sẽ cùng nhau suy gẫm Thi Thiên 122, một trong bốn Thi Thiên được Vua Đa-vít sáng tác, nằm trong các Bài Ca Đi Lên Từng Bậc. Có thể nói Thi Thiên 122 là Thi Thiên Hành Hương đặc trưng nhất trong 15 Bài Ca Đi Lên Từng Bậc.

Dẫu biết rằng hành trình trở về Giê-ru-sa-lem thật gian nan khi phải khởi đầu từ một môi trường thù địch (Thi Thiên 120), với một đoạn đường dài đầy trắc trở và hiểm nguy (Thi Thiên 121), người hành hương vẫn luôn háo hức mong đợi được hội hiệp với cả dân sự Chúa để thờ phượng Ngài (Thi Thiên 122:1-2). Niềm vui của người hành hương được thắp lên bởi tình yêu Đức Chúa Trời, lòng khao khát được thờ phượng Ngài, và cả sự mong đợi thông công với cộng đồng con dân Chúa. Những điều này đã từng đặc trưng của con dân Chúa trong cả thời kỳ Cựu Ước lẫn Tân Ước (Ê-phê-sô 10:25), và chắc chắn vẫn như vậy trong ngày nay.

Giờ đây đoàn người hành hương đã bỏ lại sau lưng những khó khăn và mệt mỏi để rồi “*chân chúng ta dừng lại trong các cửa ngời*” – Giê-ru-sa-lem thật sự đang ở trước mặt họ. Trong thời đó, Giê-ru-sa-lem của dân Y-sơ-ra-ên là một Thực Thể, một thành phố nằm trên đỉnh núi Si-ôn, nhưng ngày nay chúng ta có thể suy gẫm Thi Thiên này trong tinh thần của một cư dân của Giê-ru-sa-lem Thuộc Linh là Hội Thánh của Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 2:19-22; I Phi-e-rơ 2:5), và hơn thế nữa là suy gẫm Thi Thiên này trong hình ảnh một Giê-ru-sa-lem trọn vẹn và vinh hiển, một Giê-ru-sa-lem Mới (Khải Huyền 21:2, 10), là nơi chúng ta trông đợi để bước vào.

GIÊ-RU-SA-LEM THỰC THỂ. Ấn tượng đầu tiên cho đoàn hành hương khi đặt chân đến Giê-ru-sa-lem là “*cái thành được xây kiên cố, vách thành liên kết nhau thật vững vàng*” (câu 3^b, Bản Hiệu Đính). Tuy nhiên, có lẽ người hành hương không chỉ nghĩ về kiến trúc của thành phố nhưng còn là vai trò của Giê-ru-sa-lem trong việc tạo thành sự thống nhất của quốc gia, nơi mà “*các chi phái của Đức Giê-hô-va lên nơi ấy, tùy theo thường lệ truyền cho Y-sơ-ra-ên*” (câu 4). Nói cách khác, Giê-ru-sa-lem là biểu tượng cho sự thống nhất của dân Y-sơ-ra-ên không chỉ về ý nghĩa chính trị “*vì tại đó có lập các ngôi đoán xét, tức là các ngôi nhà Đa-vít*”, mà còn về ý nghĩa thuộc linh vì tại nơi đó dân sự đến “*để cảm tạ danh của Đức Giê-hô-va*” (câu 4, Bản Hiệu Đính).

Chính Đức Giê-hô-va cùng với đức tin mà dân Y-sơ-ra-ên đặt nơi Ngài mới là giá trị cốt lõi để gắn kết dân tộc lại với nhau và giúp họ vượt qua những giai đoạn tối tăm của đất nước. Trong thực tế, sự thống nhất chính thể đã sớm bị tan vỡ trong tay Vua Rô-bô-am, thế hệ thứ ba của Vương Triều Vua Đa-vít, nhưng điều duy nhất giữ gìn họ tiếp tục tồn tại trong thời kỳ hậu lưu đầy như một dân tộc chính là tinh thần thờ phượng Đức Giê-hô-va, Chân Thần duy nhất.

Chúng ta không biết người hành hương đang hát Thánh Vịnh này thuộc gia tộc hay chi phái nào, ông ta đang sống ở thành phố nào của Pa-lét-tin, nhưng thật lạ lùng khi người hành hương này yêu mến cư dân Giê-ru-sa-lem, gọi họ là *“anh em ta và bầu bạn ta”* (câu 8), và vì vậy ông kêu gọi mọi người hãy *“cầu hòa bình cho Giê-ru-sa-lem”* (câu 6), với một lời chúc phúc rằng những người cầu nguyện và tìm kiếm sự hoà bình cho Giê-ru-sa-lem sẽ được *“thời thanh”* – sự sung mãn vượt ngoài ý nghĩa của của cải vật chất mà là một tình trạng *“hoà bình”* (câu 7), trạng thái bình an, tĩnh lặng, an toàn và thư thái.

Vì sao tác giả kêu gọi mọi người cầu nguyện cho sự bình an của Giê-ru-sa-lem? Là vì Giê-ru-sa-lem không thật sự có hoà bình. Dù tên gọi Giê-ru-sa-lem có nghĩa là *“thành phố của bình an”* hay *“nền tảng của bình an”*, thế nhưng lịch sử cho thấy thành phố này đã là một trung tâm xung đột trong nhiều thế kỷ và cả trong ngày hôm nay. Hơn nữa, sự bình an và thịnh vượng của Giê-ru-sa-lem cũng chính là sự bình an và thời thanh của cư dân Giê-ru-sa-lem. Tuy nhiên lý do lớn hơn hết mà tác giả kêu gọi cầu nguyện cho Giê-ru-sa-lem không chỉ vì chính nó mà còn vì đó là *“nhà Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời chúng ta”* (câu 9).

GIÊ-RU-SA-LEM THUỘC LINH. Hội Thánh của Chúa Giê-xu Christ dành cho chúng ta không chỉ là Giê-ru-sa-lem đối với dân Y-sơ-ra-ên trong thời cổ đại mà nó còn vượt xa điều đó. Hội Thánh là công trình vĩ đại của Chúa Giê-xu được thiết lập bằng sự hy sinh chính thân Ngài trên thập tự giá để đem những người tin nhận Chúa Giê-xu vào trong sự hoà bình với Đức Chúa Trời và với anh chị em trong Thân Thể Ngài (Ê-phê-sô 2:11-22).

Khi tin nhận Chúa Giê-xu chúng ta được báp-tem bởi Thánh Linh để đem vào trong Thân Thể của Đấng Christ là Hội Thánh (I Cô-rinh-tô 12:13), đương nhiên tại đây nói đến Hội Thánh vô hình, là những thánh đồ trải qua các thời đại, nhưng theo như sự dạy dỗ của Tân Ước về Hội Thánh, Chúa cũng đặt chúng ta trong Hội Thánh hữu hình là nơi chúng ta được kêu gọi để cùng đến thờ phượng và phục vụ Chúa, cùng với việc thông công và phục vụ anh chị em mình.

Chúng ta có đặc ân to lớn vì được cứu bởi ân điển Ngài để qua đó được đem vào *“nhà của Đức Giê-hô-va”*, được thuộc về Chúa và cũng thuộc về nhau nữa. Nhận biết đặc ân đó chúng ta có *“vui mừng khi người ta nói với tôi rằng: Ta hãy đi đến nhà Đức Giê-hô-va”* không? Chúng ta có vui mừng khi nắm bắt mọi cơ hội để cùng anh chị em *“cảm tạ danh của Đức Giê-hô-va”* trong nhà của Ngài không? Chúng ta có sẵn sàng vượt mọi khó khăn, bất tiện để vui mừng đến dự Hội Đồng và thờ phượng Chúa chung với các Tôi Con Chúa trong các Hội Thánh không? Chúng ta có *“cầu hòa bình”* cho Hội Thánh, cho Giáo Hội, và cho Hội Đồng không?

“Cầu hoà bình” không chỉ là một lời nói suông nhưng còn là những hành động cụ thể. Trước hết, *“hãy tự xét để xem mình có đức tin chăng. Hãy tự thử mình: Anh em há không nhận biết rằng có Đức Chúa Giê-xu Christ ở trong anh em sao?”* (II Cô-rinh-tô 13:5). Nếu câu trả lời là: *“Có!”* thì kẻ đó, hãy xin Chúa dùng chính mình như một viên đá để xây dựng *“một đền thờ thánh ở trong Chúa”* (Ê-phê-sô 2:20-22).

Tiếp theo đó, hãy cùng nhau xây dựng Hội Thánh trên nền tảng Lời Chúa. Dân Y-sơ-ra-ên được cai trị bởi những luật lệ và Vương Quyền của “*nhà Đa-vít*” (câu 4-5), nhưng Hội Thánh phải là “*nhà của Đức Giê-hô-va*”, do đó Hội Thánh phải được đặt dưới thẩm quyền tuyệt đối của Đức Chúa Trời và Lời Ngài. Hội Thánh sẽ không bao giờ có sự bình an, cho dù chúng ta có “*cầu hoà bình*” cho Hội Thánh bao nhiêu đi nữa, nếu chúng ta không tôn trọng thẩm quyền của Đức Chúa Trời và Lời Ngài.

Và giống như Giê-ru-sa-lem được xây dựng và quản lý cách trật tự hẳn hoi thì Hội Thánh của Đức Chúa Trời cũng phải có trật tự như vậy. Vì “*Đức Chúa Trời chẳng phải là Chúa sự loạn lạc, bèn là Chúa sự hoà bình*” (I Cô-rinh-tô 14:33) và công việc của Đức Thánh Linh “*thì trước hết là thanh sạch, sau lại hoà thuận, tiết độ, nhu mì, đầy đầy lòng thương xót và bồng trái lành, không có sự hai lòng và giả hình. Vả, bồng trái của điều công bình thì gieo trong sự hoà bình, cho những kẻ nào làm sự hoà bình vậy*” (Gia-cơ 3:16-17), do đó, chúng ta cũng phải xây dựng Hội Thánh trong tình yêu thương, khiêm nhường, mềm mại, tiết độ (Ga-la-ti 5:22), cùng với sự tôn trọng và thuận phục những thẩm quyền Chúa đang đặt để trên Hội Thánh (I Phi-e-rơ 5:5-7).

Hơn nữa, hãy yêu thương và cầu nguyện cho Hội Thánh và cho Giáo Hội. Chiến tranh vẫn luôn nổ ra tại Giê-ru-sa-lem, và cũng có những cuộc chiến, lúc âm thầm khi bùng nổ, trong Hội Thánh và Giáo Hội. Ngay cả một Hội Thánh có tiếng tốt về tình yêu thương và sẵn sàng chia sẻ gánh nặng cho những người hầu việc như Hội Thánh tại Phi-líp thì trong lá thư, được gọi là Lá Thư Vui Mừng, Sứ Đồ Phao-lô cũng đã kêu gọi Hội Thánh khuyên nhủ Ê-vô-đi và Sin-ty-cơ hoà giải với nhau. Đó là đức tính của những Cơ Đốc nhân thật, “*những kẻ làm cho người hoà thuận*” (Ma-thi-ơ 5:9).

Trong tất cả những xung đột trong Hội Thánh và Giáo Hội, trong những giờ phút căng thẳng nhất hay nản lòng nhất thì cũng đừng quên chúng ta là “*cư dân của Giê-ru-sa-lem thuộc linh*”, là “*anh em ta và bạn bạn ta*” (câu 8), là những chi thể trong Thân. Sự chữa lành cho những thương tổn đến từ công tác của Đức Thánh Linh qua tình yêu thương của mỗi chúng ta đối với nhau, qua việc kiên định với Lời của Đức Chúa Trời. Đừng để ma quỷ lợi dụng khi sử dụng “*môi dối trá và lưỡi phỉnh gạt*” để “*gây sự giặc giã*” (Thi Thiên 120:2, 7) đánh mất sự hoà bình trong Hội Thánh và trong Giáo Hội và bởi đó cũng đánh mất sự bình an trong mỗi chúng ta.

Và điều cuối cùng, đó là hãy cùng nhau tiếp tục cuộc hành trình hướng về:

GIÊ-RU-SA-LEM MỚI. Hãy luôn nhớ rằng chúng ta vẫn còn đang trong hành trình hướng về Giê-ru-sa-lem Mới, vì chúng ta vẫn là những người hành hương. Chúng ta chưa hoàn toàn đến đích, và mất chúng ta không chỉ dừng lại ở Hội Thánh, dù Hội Thánh thật tuyệt vời, mà còn hướng về thành phố thiên quốc, “*một thành có nền vững chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây cất và sáng lập*” (Ê-bơ-rơ 11:10).

CẦU NGUYỆN. Hãy dâng lên Chúa lời cảm tạ vì sự cứu rỗi Ngài ban cho chúng ta để đem chúng ta vào “*nhà của Đức Giê-hô-va*”, để chúng ta được gọi Đức Chúa Trời là “*A-ba! Cha!*” và còn là những anh chị em của nhau.

Hãy cầu nguyện để Chúa chữa lành những thương tổn trong gia đình, Hội Thánh, và Giáo Hội. Hãy “*cầu bình an*” cho Hội Đồng Giáo Hội năm nay để rồi Hội Đồng năm nay chúng ta thật sự kinh nghiệm Đấng Christ là Nền Tảng Hân Hỷ và là Nền Tảng Hiệp Một của Giáo Hội.